

My¹⁰Mark

Mason, a sopar! — Deia la seva mare mentre ell observava la pols en suspensió de la seva habitació. Portava dies reflexionant sobre la possibilitat d'instal·lar-se l'aplicació de moda, aquella amb la que els seus companys estaven obsessionats. Li semblava una bogeria la manera superficial de classificar a les persones donant-los un valor numèric, però tenia por a ser rebutjat si no la instal·lava.

Va dirigir-se a la seva habitació amb la panxa plena a investigar més sobre l'aplicació. Les llums es van encendre quan els sensors el van detectar i, el seu assistent virtual, li va donar la benvinguda de nou. Estava fart d'aquella veu estrident, així que el va desconnectar per gaudir del silenci. Estirat ja al llit, va buscar a la barra de navegació el nom de MyMark. Li aparegué una extensa pàgina de *Wikipedia*:

<< **MyMark** és una aplicació de tipus [xarxa social](#) per a [telèfons intel·ligents](#), creada per [Zhōu Yuanjun](#), un desenvolupador xinès de la companyia [Shenzen Tech.Co.Ltd](#), a finals de gener de l'any 2084. Consisteix en una xarxa amb milions d'usuaris on se'ls atribueix una qualificació del 0 al 10, tenint en compte les característiques físiques, les aptituds artístiques i esportives i la personalitat. S'avalua als usuaris d'aquesta aplicació gràcies als qüestionaris que envien els contactes d'aquests, on puntuen de l'1 al 10 diferents aspectes aleatoris plantejats per l'aplicació. Els últims mesos hi ha hagut una gran controvèrsia amb l'aplicació, arribant al punt en el que alguns països han volgut prohibir-ne l'ús, ja que havia provocat suïcidis per la classificació descarada i cruel de la societat.>>

Després de llegir l'article, en Mason tenia encara més dubtes sobre si devia instal·lar-se-la o no.

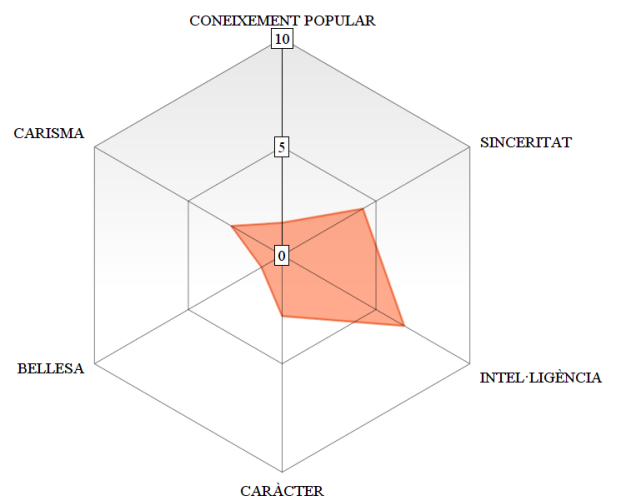
Els dies passaven i l'aplicació augmentava en popularitat. Alguns dels seus companys ja li havien preguntat varies vegades pel seu nom d'usuari. Cada cop se sentia més pressionat i la temptació va acabar consumint-lo per dins, fins a arribar al punt en el que desistí i se la instal·là. L'aplicació tenia una presentació molt simple. Principalment et demanava un nom d'usuari i un correu electrònic. Va omplir la primera casella: "Mason Downs". La gran majoria recomanava escriure el seu nom i no un sobrenom, per evitar confusions. Després, l'aplicació feia preguntes simples per crear un perfil bàsic, com les seves aficions: el seu esport preferit, l'estil de música que més li agradava, el nombre de germans que tenia... El següent pas, era l'apartat d'informació general: l'edat, el sexe, l'alçada, el pes..., un petit test psicoanalític que preguntava el que faria en determinades situacions. Per últim, li

demanaven permís per usar la càmera hologràfica del seu mòbil per a fer un escàner en tres dimensions del seu rostre. En acabar la configuració, l'aplicació donava diverses opcions generals. Una d'elles era la possibilitat de fer un registre de la roba que posseïa, proporcionant enllaços de compra que servien als altres usuaris de l'aplicació en cas que volguessin comprar alguna peça que els agradés. Una altra opció extra, era fer un escàner virtual del domicili o del barri. En Mason pensava que totes aquestes funcions eren massa intrusives i que la informació que ja havia proporcionat era més que suficient. No se sentia segur amb tantes dades privades a l'abast de tothom a internet, així que va marcar la opció de perfil privat, només permetent accedir al seu perfil a qui ell accepti personalment. Va començar a demanar sol·licituds d'amistat als seus companys de l'escola, i quan va arribar als 20 seguidors, l'aplicació va enviar-li una notificació. En Mason va llegir-la pausadament:

“Felicitats, has arribat a 20 seguidors! Ara s’apropa la millor part de MyMark, és hora que els teus companys t’avaluin! Farem les mateixes preguntes que t’hem fet a l’apartat de configuració però ara als teus contactes. Ells repondran el que creguin. Depenent del número de respostes que coincideixin, extraurem una de les notes principals de MyMark, que serà el coneixement popular. A continuació, mostrarem als teus companys algunes de les respostes sobre la teva actitud i hobbies i ells hauran de decidir si consideren cada resposta sincera o no. D’allà obtindrem la nota de sinceritat. Per últim, demanarem als teus contactes que avaluin de l’u al deu característiques teves, com cadascuna de les vuit intel·ligències, el caràcter, la bellesa o el carisma. Sort!”

Després de llegir això, en Mason no tenia idea de com l’avaluarien. Dubtava que els seus seguidors coneguessin realment les seves aficions i, sabia que no trauria molt bona nota en diversos àmbits de l’avaluació.

Va haver d’esperar una hora sencera per veure els seus resultats. La nota estava dividida en sis apartats i disposada d’una manera molt gràfica. Es tractava d’un gràfic hexagonal d’aranya, que formava una figura depenent de les notes. Els vèrtexs de l’hexàgon eren les 6 característiques avaluades i com més s’apropaven els vèrtexs de la figura als del l’hexàgon, corresponien a una millor nota. La seva nota mitjana era un 3,15 sobre deu. En Mason era conscient de que la seva nota no seria gaire alta però, tampoc esperava suspendre d’aquella manera. Va decidir analitzar els resultats clicant característica per característica. La primera va ser el coneixement popular. Tenia un 1,5. Podia veure que només una mitjana de 15

respostes de les 100 que hi havia, coincidien amb les que havien donat els seus seguidors sobre ell. Després, la sinceritat: 4,3. No esperava que la gent fos tan dura avaluant. L'aplicació donava l'opció de veure les estadístiques de les respostes, però no qui les havia contestat. Va preferir no perdre temps mirant resposta per resposta i va passar al següent apartat: la intel·ligència. En aquest, tenia una nota una mica més alta però no destacava. 6,5 no era un número del que estigués molt orgullós, tenint en compte que la intel·ligència era l'apartat en que tenia més esperances. La intel·ligència estava dividida en 8 apartats i cada apartat amb la seva nota corresponent. Va observar cada nota amb atenció: *“Intel·ligència musical: 5, Intel·ligència corporal: 4, Intel·ligència interpersonal: 3,5, Intel·ligència intrapersonal: 6, Intel·ligència lingüístico-verbal: 7,5, Intel·ligència matemàtica: 10, Intel·ligència espacial: 9, Intel·ligència naturalista: 7.”* En Mason no havia tingut en compte la intel·ligència interpersonal ni la corporal, i havia calculat la seva nota confiant en que en aquest apartat només avaluarien la intel·ligència matemàtica i la lingüística. No va voler deprimir-se i va seguir analitzant els seus resultats. Seguidament apareixia l'apartat del caràcter, on tenia una nota de 2,8. El seu cor s'accelerava. No entenia d'on sortien aquelles notes tan desastroses. Mai no havia molestat a ningú. Era cert que no era gens popular, però el seu caràcter no mereixia un suspens tan descarat. Va arribar a l'apartat que més temia: la bellesa. La seva nota era ridícula i, la més baixa de totes amb diferència: 1,1. No entenia com els adolescents podien ser tan cruels i tenir la sang tan freda. La nota de la bellesa, estava dividida en tres apartats: *“Rostre: 1, Cos: 0,5 i Manera de vestir: 1,8.”* En Mason començava a entendre que havia estat una mala idea instal·lar-se l'aplicació, però ja era massa tard. Canviar la seva nota requeriria un esforç titànic. Encara li quedava una nota per veure: el carisma. El carisma, és la *capacitat moral de certes persones per a guiar i inspirar els altres sense cap tipus de coacció*, millor conegut com a “popularitat”. El seu trist 2,7 de carisma era l'únic valor pèssim que esperava.

Va decidir que volia canviar aquestes ridícules notes i va buscar en l'apartat de “cerca usuaris” el nom de “Dwayne Bates”, el noi més popular de l'escola. Li queia bé a tothom: era simpàtic, atractiu i, el que era més important, tenia personalitat. Va quedar impactat en veure la nota d'en Dwayne: un 9,37. Entenia que fos un noi popular però, perquè hi havia un abisme tan colossal entre les seves avaluacions? Va començar a xafardejar el perfil de Dwayne i va fer un petit estudi de com era. Minuts després, arribà a la conclusió que per a millorar la seva nota hauria d'intentar semblar-se el màxim a ell.

Aquella nit va dormir intranquil, no parava de donar-li voltes al tema. Li venia al cap un record de feia una setmana, on algú de la seva classe havia esmentat alguna cosa sobre uns tals “suspesos”. Ara ja entenia de què es tractava. Ell era un “suspès”, però, des de molt abans de fer-se MyMark...

L'endemà, al despertar, el primer que va fer abans de sortir del llit va ser entrar a MyMark. L'havien deixat de seguir quatre dels vint seguidors que tenia. Va suposar que era l'efecte resaca dels "suspesos".

A l'escola la gent el mirava de manera estranya, com si no fos un noi normal. L'únic que el va saludar va ser en Dwayne però, obviament només ho feia per obtenir nota. En realitat, no coneixia ni el seu nom. Fins i tot, algú li deixà una nota a la guixeta on deia: "Benvolgut al món dels suspesos, Mason". En llegir-la, sentí una barreja d'impotència i ràbia. Aquelles accions no eren fruit de la competitivitat, sinó de la perversitat dels seus companys, que gaudien ferint els altres. Es preguntava com havia estat tan estúpid de caure a la trampa de la societat, una trampa d'on no podria sortir essent ell mateix. Hauria de fingir ser una altra persona durant les 24 hores del dia: més amable i sensible, més maquiavèlic en ocasions, per encaixar a un model que degrada i discrimina els dèbils per enfortir els més espavilats.

Havia de millorar nota, així que el primer que va fer va ser intentar-ho amb la que li semblava més fàcil: la bellesa. Aquella tarda, va anar a la perruqueria i va demanar que li fessin el pentinat que estigués més de moda. Amb el cabell recent tallat, va dirigir-se al centre comercial a comprar roba nova. Es va gastar tots els diners que havia estat estalviant durant anys. No li agradava gens comprar i, tenia un gust pèssim per la roba, així que va entrar al perfil d'en Dwayne a consultar la seva pàgina. En tenia un munt, de tots els colors i formes. Va comprar la més semblant que va trobar. Els seus pares s'estranyaren molt en veure arribar en Mason carregat amb una pila de bosses de roba. Un cop a l'habitació, va actualitzar el seu perfil. Esborrant les seves aficions més característiques, eliminaria la possibilitat que tanta gent errés intentant avaluar el seu coneixement popular. Va posar tot el que els altres creien d'ell i, va actualitzar la seva foto de perfil 3D amb el seu nou pentinat. Per últim, va accedir a fer el registre de la seva roba, així que va començar a fotografiar cada peça nova, una per una, i a documentar-les, escrivint el preu, el nom i proporcionant un enllaç de compra. Va començar a demanar més sol·licituds d'amistat i a avaluar als seus seguidors. Va adonar-se que les preguntes que feia l'aplicació no tenien molt a veure amb el que s'avaluava i estava fora de lloc. Preguntava sobre si havien tingut alguna relació o alguna ruptura i, no entenia per a quina nota servirien totes aquelles preguntes. Tampoc coneixia ni la meitat de les respostes però, aquesta, l'obligava a donar-ne una concisa. La seva nota es podria deure a que els usuaris avaluaven a l'atzar, ja que no tenien l'opció de no respondre. Reflexionant sobre això, va arribar a la clau del seu problema. Havia de fer-se notar, que la gent el conegués més, perquè així, els seus seguidors respondrien el màxim de preguntes, augmentant així la seva nota.

Aquella tarda va arribar el seu pare de la feina exhaust. Portava una joguina nova que feia dues setmanes havien dit que implementarien al cos de policia. El pare d'en Mason era un inspector de policia molt respectat al cos, i havia estat galardonat amb medalles d'honor i reconeixement per la bona feina d'investigació. Aquesta nova

joguina era el nou arma oficial de la policia estatal, la *Glock E-00*. Era una arma altament eficaç i perillosa, que usava un nou sistema de generació d'energia mitjançant la captació de l'hidrogen de l'atmosfera. El filtre de la màquina tenia una vida útil de cinc anys i, durant aquest temps, un número il·limitat d'usos. En mason estava meravellat de poder observar una tecnologia tan avançada davant dels seus ulls, i el seu pare, orgullós, va guardar l'arma a la vitrina de la sala.

Va començar a investigar altres funcions que tenia l'aplicació, res de l'altre món, excepte una, la qual li permetria socialitzar amb els altres sense mantenir una conversa física: els missatges. Va pensar que començaria a enviar missatges positius a la gent, però no d'una forma aleatoria. Primer enviaria missatges a la gent menys popular. Estigué una estona buscant perfils, fins que es va trobar amb el perfil perfecte: Amy Jackson, un 4,37. No era una noia massa popular. Tenia mala nota en tot, excepte en amabilitat, que era un 9. Això, es devia a que sempre deixava copiar els deures de classe. Li envià un missatge positiu, desitjant-li una bona tarda. L'Amy, va respondre gairebé immediatament agraït el seu missatge de manera dubtosa. La següent persona a qui va escriure va ser l'Arnold Smith, un 6,5. Va enviar-ne un de ben simple: "Ets molt simpàtic!"

L'Arnold va contestar amb un senzill gràcies. En Mason, es va veure sorprès somrient. Feia molt que ningú reconeixia les seves bones accions. Va seguir escrivint i escrivint, rebent respostes positives, fins a arribar a en Malcom Rhode. El seu potent 8,7 feia que es creïés superior a tothom, mostrant-li clarament amb la seva cruel i freda resposta: "No entenc que fas escrivint-me. Ets un marginat amb bona roba i un pentinat de cabell comú, res més. No sé què pretens essent tant simpàtic amb tothom. Per molt que pugui canviar la teva nota, en el fons, seguiràs pertanyent als suspesos..." Es va enrecordar de la nota de la guixeta. Era ell l'autor d'aquell missatge tan horrorós? Tot va començar a tenir sentit. S'adonà que no estava fet per aquest món. Va sentir molta ràbia i indignació, i sabia que les coses no podien continuar així, havia de fer alguna cosa.

Tot aquest cúmulo de sentiments, va fer que es dirigís a la configuració de l'aplicació. Va quedar minuts observant amb indecisió el botó d'*eliminar perfil*. S'ho va pensar i repensar durant una bona estona, sobretot tenint en compte que estava millorant, començant a caure millor a la gent, i la seva nota pujava a poc a poc. Però ell no volia ser així, se sentia millor a l'anonimat. Tot i haver analitzat les avantatges que tenia continuar amb aquell repte personal, va acabar rendint-se i va prémer el botó. Un segon missatge aparegué, un avís que li canviaria la vida: "estàs segur que vols eliminar el compte, aquest acte és irreversible i perdràs totes les teves qualificacions".

En Mason no tenia suficient força de voluntat, i desgraciadament no va ser capaç.

Un dia de descans va ser el que va viure abans que passés el detonador. En arribar a classe, el Malcom estava de peu a la tarima, i tota la classe romania davant seu, asseguda a les cadires. En mason va quedar-se parat mirant l'escena y el Malcom

va començar el seu discurs moralitzador: —Com ja tots sabreu bé, en mason ha pujat considerablement la seva nota en només dues setmanes. És la pujada més gran de mitjana que havia vist mai, 4,7 punts en menys d'un mes! per això mateix vull demanar un fort aplaudiment.

La classe va començar a aplaudir amb ganes i somriures. en mason no sabia quina mosca li havia picat, a que es devia aquest canvi d'actitud. Pot ser pretenia pujar ell també la seva nota? desgraciadament, el discurs no havia acabat i el Malcom va continuar: —Però el que molts no sabeu es que en Mason és un pringat acabat, que ha hagut d'esforçar-se amb totes les seves forces per pujar unes dècimes a una aplicació del mòbil que no realment no té tanta importància. demostrem-li al mason com de poc important és i baixem-li la nota per a que vegi que ser un suspès no és cap drama.

La cara del Malcolm era extraordinària, la satisfacció que sentia ferit els altres era immensament incomprendible. Tothom va treure el mòbil i va començar a posar zeros al Mason. Va córrer tot el que va poder. El cor li batejava com mai, i estava tan desesperat que no va adonar-se que havia xocat de ple amb el Dwayne al passadís, que se'l va quedar mirant amb una cara de sorpresa i curiositat.

Aquella mateixa tarda, va estar donant voltes a les idees que tenia al cap. Pensava en el per què d'aquella situació. Per què havia d'estar patint ell i no tots aquells que s'aprofitaven dels altres? Va ser tot una pèrdua de temps, diners i emocions. La seva ràbia cap a tota la gent que tenia bona nota augmentava en força fins a arribar al punt de voler acabar amb ells. Arrancar el problema des de l'arrel. Mai s'hagués arribat a imaginar que se li passarien pel cap bestieses d'aquestes magnituds. Això només passava a les pel·lícules. No. Això era la vida real.

Mason no era pas una persona inestable, no molt menys una persona violenta. Però era un cúmul d'anys d'insults, de mirades i d'empentes que el van fer reflexionar.

S'estava tornant boig, fins que va decidir fer la bojeria de la que s'arrepentiria tota la vida.

Es dirigí cap a l'habitació del seu pare i obrí l'armari. L'enorme caixa forta, la qual en Mason tenia prohibida la seva obertura i sobretot, que mai havia arribat a pensar en obrir-la, estava just davant seu. En Mason sabia exactament que hi havia dins i per obrir-la, calia una contrasenya de quatre dígitos. El seu pare no pensava gaire les coses i això li deixava les portes literalment obertes. Introduí la data de naixement del seu pare "2042" i, en efecte la caixa va cedir. La moderna pistola que havia pogut apreciar dies abans, es trobava davant seu. Ara s'encarava a un altre problema: aquell artillugí també necessitava contrasenya. Els maleïts enginyers havien pensat en tot, semblava que el món gires en contra seva. Però, en aquell moment, recordà que el seu pare, tot i ser un reconegut inspector de policia era insensat i descuidat, i el més important, confiava en la seva família. Així que va introduir exactament la mateixa contrasenya que havia utilitzat amb la caixa forta. Per la seva grata sorpresa, l'escopeta s'activà, emetent un xiulet agut i curt. La decisió estava presa.

Aquella nit no va dormir gens. Tenia la mirada clavada al fosc sostre de la seva habitació l'ira posseïa el seu cos i era com si el seu cervell estigués completament desactivat.

El dia va arribar, es va despertar decidit. No va esmorzar ni es va rentar les dents, simplement es va vestir i es va ficar l'arma a la bossa.

De camí a l'escola tenia la ment en blanc, estava més tranquil que normalment. Va arribar a la porta de l'escola. Va pensar en la seva mare, el seu pare i en els seus avis. Va respirar profundament i va entrar, brúscament, empenyent la porta amb la peça més avançada d'enginyeria del moment. Els passadissos eren buits. Va caminar recte, amb els ulls desenfocats, fins que la última persona que s'esperava es va creuar davant seu, en Dwayne. Era el segon dia que se'l trobava al passadís. Els dos es van mirar paralitzats. En Dwayne no entenia res. Va dir tremolant:— Mason? Què... Què fas?.

A en Mason li va caure una llàgrima, però era massa tard: en Dwayne estava estirat al terra, sobre una taca carmesí y sense pols.